

HỒI THỨ MƯỜI SÁU
NGỘ BIẾN NƠI TỬU QUÁN

Đêm đã khuya ngọn lửa cũng đã tàn, Tiểu Phi Thố thiếp đi một chút bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, chàng nhìn quanh một vòng thấy tình hình không có gì khác lạ. Tất cả đều đang say ngủ chỉ trừ hai cô nương tới phiên canh gác ở vòng ngoài như thường lệ, Tiểu Phi Thố liếc mắt sang chỗ Phương Tiểu Nga nằm thì giật mình một cái, chán chiếu còn đầy nhưng người thì chẳng thấy đâu Tiểu Phi Thố vội vàng nhồm dậy kêu khe

- Phương cô nương, Phương cô nương.

Chàng hy vọng nàng buồn bực nên đi dạo quanh đầu đó mà thôi nhưng kêu luôn mấy tiếng chẳng thấy tăm hơi gì thì hơi phát hoảng trong bụng. Tiểu Phi Thố vội vàng đi ra xa hơn miệng vẫn gọi nho nhỏ đột nhiên một cô nương Chiêu Dương mỹ nữ có phận sự canh gác ló mặt ra kêu:

- Đại ca ca, Phương cô nương đi về hướng này đây.

Tiểu Phi Thố quay người nhú mày hỏi:

- Sao muội muội không ngăn cản, đêm hôm khuya khoắt đi ra ngoài tránh sao khỏi nguy hiểm bất ngờ được.

Cô nương Chiêu Dương mỹ nữ cúi đầu đáp nhỏ:

- Tiểu muội muội tưởng rằng Phương cô nương mất ngủ đi dạo chơi một chút nên không hỏi han gì.

Tiểu Phi Thố biết song phương đang đổ kỵ nhau, đến hỏi han cũng không thềm thì làm gì có chuyện đứng ra ngăn cản được, chàng gật đầu hỏi luôn:

- Phương cô nương đi đã lâu chưa ?

Cô nương Chiêu Dương mỹ nữ trả lời rất ngượng ngùng, nho nhỏ:

- Có lẽ cũng hơn một tiếng rồi.

Tiểu Phi Thố giật bắn cả người, đã lâu như thế thì không ổn mất rồi, chàng giậm chân than trách:

- Trời ơi, vậy mà muội muội chẳng báo cho đại ca ca biết sớm một chút may ra còn đuổi theo kịp.

Nói xong Tiểu Phi Thố biết mình có trách móc thêm nữa cũng là thừa thãi thậm chí mấy cô nương Chiêu Dương mỹ nữ này còn cầu mong cho Phương Tiểu Nga đi luôn càng tốt hơn.

Chàng vội vàng dặn dò:

- Săn hươu này đi về Trường An, sáng mai muội muội nói lại với Đại tỷ tỷ thu xếp đi sau nhé đại ca ca không thể để Phương cô nương lại sa vào cạm bẫy bọn hung ác một lần nữa đâu.

Chẳng chờ hồi âm, Tiểu Phi Thố tung mình đi liền, đêm nay trăng không được sáng nhưng cũng đủ cho chàng nhận được đường lối nên đi rất mau. Tiểu Phi Thố nóng ruột chạy một hơi có đến mấy chục dặm mới giảm bớt tốc độ, hiện tại đã ra tới quan lộ hướng về Trường An mà vẫn chưa thấy bóng dáng Phương Tiểu Nga ở đâu. Tiểu Phi Thố vừa đi vừa ngẫm nghĩ ước đoán mười phần Phương Tiểu Nga sẽ theo quan lộ này về Trường An chứ không thể khác được, lúc đó mới yên tâm đi chậm một chút. Được thêm chừng nửa khắc nữa trước mặt đã xuất hiện ánh đèn le lói, chắc đây là một tửu quán bên đường cho nên giờ này mới còn thức như thế. Tiểu Phi Thố đến gần, vừa nhận ra đây quả nhiên là một tửu quán thì bỗng nhiên có âm thanh nữ nhân cười khanh khách vọng ra, tiếp theo là mấy tiếng cười của nam nhân phụ họa theo.

Tiểu Phi Thố tự nghĩ “Quái lạ, đêm hôm tăm tối, giữa đường vắng vẻ này tại sao lại có người còn vui đùa trác táng ồn ào như vậy?”. Chàng cẩn thận nhẹ bước tới sát vách lá khe khẽ vạch một khe hở ra nhìn vào, âm thanh cười nói lúc này càng âm ỉ hơn. Không nhìn thì không biết, nhìn rồi Tiểu Phi Thố muốn chết đứng tại chỗ luôn, trong tửu quán đèn nến sáng choang, bốn nam nhân ăn mặc hoa lệ đang cười nói tâng bốc một nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần, chính là Phương Tiểu Nga cô nương. Nàng cười ngả ngớn khác hẳn tính nết lúc bình thường và nói chuyện huyền thuyên tuy rằng vẻ mặt vẫn hằn nét buồn bã gì đó. Một trong bốn nam nhân dung mạo rất gian xảo, mắt trắng môi thâm cười hì hì rồi nâng chung rượu lên nói:

- Giai nhân uống đã nhiều rồi, chúng ta cạn chung này rồi kiếm chỗ nào kín đáo nghỉ đi, đêm dài lắm chuyện đấy.

Phương Tiểu Nga hai mắt đỏ ngầu, giọng nói đã hơi khàn khàn vì men rượu tuy cũng cầm chung đưa lên theo nhưng cãi lại:

- Nghỉ sao được, tiểu muội muội hôm nay gặp gỡ bốn huynh trong lòng sảng khoái phải uống tới sáng mai mới được!

Bốn tên này hình như chẳng còn ỷ kỵ gì nữa, nháy nhó nhau một hồi rồi một tên trẻ tuổi hơn cất giọng đều đặn nói:

- Giai nhân muốn uống bao nhiêu cũng được nhưng để sáng mai hãy tiếp tục, còn bây giờ đêm xuân một khắc ngàn vàng đừng để uống phí nữa.

Tiểu Phi Thố ru bắn cả người, chàng thở dài nhẹ nhàng nghĩ thầm “Trời Phật còn thương xót người ngay nên mới thu xếp cho ta đến vừa kịp lúc, hỡi ơi, chậm một chút nữa thì chẳng biết cuộc đời Phương cô nương sẽ ra sao?”. Chàng nghĩ như vậy nhưng Phương Tiểu Nga hình như đã quá say, chẳng còn nhận xét gì được cứ nằng nặc đòi uống nữa. Tên trẻ tuổi nhíu mày bỗng nhiên nói băng quơ:

- Hay tại ít quá. Trương huynh cho thêm đi.

Tên mặt trắng môi thâm được gọi là “Trương huynh” gật đầu thò tay vào túi lục lợi cái gì đó, Tiểu Phi Thố nhãn quang bị ngọn đèn che khuất không sao nhận ra được. Chàng tự nhủ nếu mấy tên này rút võ khí ra áp bức Phương Tiểu Nga thì lập tức xông vào đánh chết tức thì, ngờ đâu tên này lại rút tay ra cầm lấy bình rượu rót thêm một chung lớn đưa cho nàng rồi nói:

- Giai nhân muội muội uống hết chung này là thôi đấy nhé.

Phương Tiểu Nga giật lấy chung rượu uống một hơi hết cạn, nàng dần mạnh cái chung xuống bàn lè nhẹ nói lớn:

- Thôi sao được, các đại huynh hết tiền rồi ư?

Tên họ Trương cười lớn trả lời rất lạnh lùng:

- Tiền thì còn nhưng hết chịu nổi thì có.

Ba tên kia hí mắt cười phụ họa, riêng tên trẻ tuổi ngồi cạnh Phương Tiểu Nga còn suồng sã đưa tay vuốt má nàng một cái vừa cười hí hí vừa gật gù:

- Quả nhiên đệ đệ cũng hết chịu nổi rồi. Võ huynh quen biết hơn thì thu xếp ngay đi.

Tên họ Võ này sau lưng có đeo một thanh kiếm vỏ bằng vàng cần ngọc lấp lánh tỏ ra là tay võ lâm giang hồ sang trọng mà diện mạo rất tầm thường, hắn cười cười nói với Phương Tiểu Nga:

- Phương muội muội ngày thường uống có chút đã say mềm ngay, sao hôm nay uống nhiều thế mà lại chưa say khiến cho ca ca phực sát đất, nhưng mấy huynh đệ đây tửu lượng kém lắm muốn đi ngủ ngay mới chết chứ.

Phương Tiểu Nga trợn mắt, chu miệng rồi nói:

- Cái quán này làm gì có chỗ mà nghỉ, muội muội quyết uống đến sáng luôn, có chết cũng hài lòng vô cùng.

Tên họ Trương cười hì hì, hai mắt cứ nhìn chăm chăm vào bộ ngực của Phương Tiểu Nga, bộ điệu dâm dăng vô cùng, hấn đỡ lời:

- Chết làm gì cho uống phí đời xuân xanh, phía Tây có một cái hang rất sạch sẽ và kín đáo chúng ta kéo đến đó nghỉ ngơi đi.

Tiểu Phi Thố trong lòng tràn đầy tức giận không sao nhẫn nại được nữa, chàng xô cánh cửa “ầm” một cái rồi bước vào tửu quán. Chàng đang định lên tiếng quát mắng thì Phương Tiểu Nga ngược mắt nhìn lên, nàng chẳng biết có nhận ra hay không, nguyệt dài một cái rồi bực bội đập bàn quát lớn:

- Ma quỷ cử ám ảnh hoài, không uống cho say thì không sao hết bực bội được, các đại huynh gọi thêm rượu cho muội muội nữa đi nào.

Bốn nam nhân mắc bận trừng mắt nhìn Tiểu Phi Thố có vẻ rất bực bội và khó chịu, chẳng ai lên tiếng khiến cho Phương Tiểu Nga lại hiểu lầm, nàng đưa tay rút cái trâm bằng vàng trên đầu nện xuống bàn rồi la lớn:

- Chủ quán đâu có tiền đây, người lấy rượu đủ số cho ta mau, bao nhiêu ta cũng uống bằng hết, mời hủ được giận.

Tiểu Phi Thố thấy Phương Tiểu Nga không thèm nhìn nhận mình thì dờ khóc dờ cười, đành lặng lẽ ngồi xuống cái bàn phía ngoài kêu rượu uống chờ xem sao. Tên họ Trương nháy mắt mấy cái, cả bọn liền đứng dậy, đồng thời tên trẻ tuổi nắm lấy tay Phương Tiểu Nga lôi kéo đứng dậy theo, hấn cười khả ố nói nhỏ:

- Lát nữa thì tha hồ uống chẳng ai cấm cản người đẹp đâu!

Tiểu Phi Thố biến sắc, lạng người một cái đứng chắn ngay cửa đồng dặc lên tiếng:

- Các huynh đài đã biết đây là Phương cô nương tại, sao còn giở trò lôi kéo giữa thanh thiên bạch nhật như vậy?

Tên họ Võ “hừm” một tiếng nói trống:

- Biết ngay là phải ra tay mới thu xếp được.

Tên họ Trương có vẻ đều căng hơn, hấn cười khẩy rồi hỏi:

- Đang đêm khuya chứ có phải thanh thiên bạch nhật đâu, bằng hữu khi không dạy đời là có ý gì?

Tiểu Phi Thố trước tiên dùng lời lẽ ôn hoà trả lời:

- Đêm hay ngày cũng thế thôi, Phương cô nương bữa nay say lắm rồi, nếu xảy ra việc gì e rằng Phương Minh Chủ sẽ không để yên cho các vị về hành vì hôm nay đâu.

Tên họ Võ trợn mắt lên quát hỏi Tiểu Phi Thố:

- Người là cái gì mà mở miệng ra Phương này Phương nọ, bảo cho người biết ta là Võ Tự Quyền ở Thiên Ngọc Trang đây, biết điều thì rút sáo ngay đi.

Tiểu Phi Thố giật mình, chàng vội đưa mắt nhìn Phương Tiểu Nga thì nàng nhừa nhựa nói với Võ Tự Quyền:

- Võ huynh mặc kệ tiểu tử thối nay đi thôi, thấy mặt hần là ta cũng chẳng muốn uống ở đây nữa.

Nàng vừa nói vừa đưa tay chộp cái bình rượu mới đem ra rồi khoa khoa lên mấy vòng ra vẻ rất thích thú:

- Chúng ta đi đến chỗ nào thực kín đáo uống tiếp đi.

Thì ra Võ Tự Quyền không nói dối trá, hần là người Thiên Ngọc Trang thì Tiểu Phi Thố còn nói năng gì được nữa? Hần vênh mặt lên nói như ra lệnh:

- Người đã nghe thấy rồi đấy, nếu không rút sáo ngay thì xê ra cho bọn ta đi chỗ khác cái nào.

Thực sự là người của Thiên Ngọc Trang nhưng Tiểu Phi Thố cứ có cảm giác bất an thế nào ấy vì vậy chàng vẫn cứ đứng yên chỗ cũ giả vờ hỏi thăm Phùng Quân Gia:

- À thì ra Võ huynh, không biết Phùng Quân Gia có ở gần đây không, để tại hạ tới vấn an một chút.

Võ Tự Quyền đột nhiên biến đổi sắc mặt, hần quát tháo:

- Người quan hệ với Phùng Triệu Phi ra sao?

Tiểu Phi Thố “À” một tiếng lập tức trở lại nghi ngờ danh phận trên họ Võ này liền bởi vì trên là Phương Ngọc Diễm và Hoàng Thái Cung Nhị Trang Chủ thì Phùng Quân Gia đứng vào hàng thứ ba, có lẽ đâu người trong Trang lại hỗn xược dám kêu tên tục ông ta ra như vậy. Tiểu Phi Thố nghiễm nhiên trả lời:

- Tại hạ là tiểu bằng hữu của Phùng Quân Gia, như thế có đủ tư cách hỏi thăm chưa?

Không ngờ Phương Tiểu Nga vẫn còn một chút tỉnh táo, nàng lập tức khàn khàn lên tiếng chen vào:

- Tiểu tử này nói bữa đấy, hần chẳng phải bằng hữu ầu Phùng Lão đâu, chẳng qua chỉ mới gặp gỡ sơ sài thôi.

Võ Tự Quyền quắc mắt, hất hàm rất xác láo:

- Người có nghe Phương muội...Phương cô nương nói gì chưa, nếu còn dằng dai nữa thì đừng trách họ Võ này ác độc đấy nhé.

Tiểu Phi Thố lơ đi như chẳng nghe gì cả, chàng vái chào Phương Tiểu Nga rồi nói âm thanh buồn bã vô cùng:

- Cô nương chán ghét thì tại hạ cũng chẳng biết thanh minh thế nào, dẫu sao dẫu sao tại hạ vẫn coi Phùng Quân Gia là lão ca ca như thường. Tại hạ xin cáo biệt vậy, mong cô nương bảo trọng thân thể.

Đột nhiên Phương Tiểu Nga nhướng mắt lên nói áp úng:

- Người,,,người...định về với bọn ma nữ ấy thật sao?

Tiểu Phi Thố tuyệt chẳng sao trả lời được, chàng đang ngăn người ra thì Phương Tiểu Nga lại nói tiếp, âm thanh vo ve như tiếng muỗi kêu, có lẽ khó khăn lắm:

- Người.. tiểu tử từ từ bỏ bọn ma nữ ấy đi, chúng ta cùng về Trường An ra mắt phụ thân, đừng lý gì tới bọn ấy nữa...

Tiểu Phi Thố giật mình hoảng sợ, lời nói của nàng chẳng khác lời thổ lộ tâm tình sâu kín, đứng ra không nên nói trước người lạ như vậy.

Có lẽ Phương Tiểu Nga tâm trí mơ màng vì men rượu mới có đủ can đảm nói ra, hoá ra một khi nữ nhân đã yêu đương thì bất cứ việc gì cũng dám làm bừa hết. Tên họ Trương tên thật là Trương Nguyên Kế đại đạo hái hoa nổi danh trên mạn đất dọc theo Hoàng Hà, hần có môn phi đao rất diệu thủ, địch nhân chưa kịp chớp mắt đã vong mạng liền, vì vậy hần tự xưng ngoại hiệu Vô Nhan Kiến Lệ và môn phi đao này tên là Cấp Phong Phi đao. Hần ta từ nãy giờ chưa lên tiếng song cũng thấy tình hình mỗi ngon gần vào miệng lại bị Tiểu Phi Thố phá bình mất rồi, lập tức quát lớn với Võ Tự Quyền:

- Ta đã nói đêm dài lắm mộng có sai đâu, người ra tay luôn đi cho rồi.

Võ Tự Quyền gạt đầu một cái, cười rất rùng rợn:

- Người tới số rồi nên mới dùng dằng làm mất hứng thú của Trương huynh và bọn ta.

Võ Tự Quyền lắc người một cái chưởng thế xuất phát rất mau lẹ và nguy dị đã nhằm ngực Tiểu Phi Thố đánh luôn. Chàng đã có đề phòng sẵn nên ung dung đưa chưởng ra để đón đỡ, mọi người trong tửu quán hoa mắt lên một cái kèm theo âm thanh “Bộp” trầm như tiếng trống, Võ Tự Quyền lảo đảo bước lùi hai bước liền mới đứng vững lại được. Hần thất sắc hô to:

- Tiểu tử có bản lĩnh thật, thảo nào người chẳng coi ai ra gì, họ Võ này lâm mất rồi, Võ Tự Quyền lại hùng hổ bước lên, song chưởng một trên một dưới đánh ra chưởng phong chưa tới mà đã kêu vo vo khiến cho người khác phải bỏ vía. Sở dĩ Võ Tự Quyền chẳng lo

sợ gì cả bởi vì hắn mới xử có năm thành công lực và cho rằng Tiểu Phi Thố đã dùng hết sức cho nên mới đẩy lùi được hắn, hiện tại chiêu thế “Lưỡng Xà Lộ Thấp” dùng tới mười thành công lực thì địch thủ chống đỡ làm sao được nữa. Võ Tự Quyền thấy Tiểu Phi Thố vẫn đứng im như lần trước, chiêu thế đưa ra ung dung chẳng khác thì mừng rỡ nghĩ thầm trong bụng “Thằng nhãi này chẳng biết trời biết đất gì cả”. Ngờ đâu chiêu lực của hắn giống như chạm phải một bức tường sắt cho nên phản chấn trở lại rất mạnh Võ Tự Quyền “Hự” lên một tiếng đau đớn, lập tức ngã ngửa người xuống đất đau đớn gần muốn tắt cả hơi thở. Tiểu Phi Thố thở dài lắc đầu nói:

- Người của Thiên Ngọc Trang đáng lẽ võ công không nên sử dụng chiêu thế bàn môn tả đạo mới phải chứ.

Hoá ra chẳng ai hay biết Võ Tự Quyền sử dụng chiêu thế này cực kỳ âm hiểm, chiêu phong thoát nhìn thì ở trên hoàn toàn chân chính thật ra chỉ là bề ngoài che mắt địch nhân, lẫn lộn trong chiêu phong có một luồng âm khí sắc bén như dao đi luôn sát dưới đất, khi đến gần địch nhân mới bất ngờ đổi hướng đánh xéo lên. Tiểu Phi Thố cũng như những người khác hoàn toàn không ngờ đến sự việc như vậy hoặc là có phát hiện cũng đã chậm mất một giây rồi. Không may cho Võ Tự Quyền “Thông Huyền Như Lai Thần Công” của Tiểu Phi Thố phản chấn quá nhanh, luồng âm khí chưa kịp đổi hướng thì chủ nhân đã ngã ngửa ra rồi.

Do đó Tiểu Phi Thố không bị đánh trúng, luồng âm khí này do việc Võ Tự Quyền ngã ra đã bật lên trên cao, nó phớt qua mặt Tiểu Phi Thố khiến làn da rất rát như bị dao cạo vậy. Đáng lẽ thoát chết trong gang tấc như vậy Tiểu Phi Thố phải tức giận ra tay đánh chết luôn hắn mới phải nhưng chàng nghĩ biết đâu Võ Tự Quyền là người của Thiên Ngọc Trang thật thì sao? Do vậy mới nhẹ nhàng trách móc mà thôi. Sự việc âm độc này chỉ có chàng và Võ Tự Quyền biết do đó Trương Nguyên Kế vẫn chưa sao hiểu nổi Tiểu Phi Thố nói cái gì. hình như địch thủ rất nhất gan, chỉ nhờ may mắn nào đó mới thắng được Võ Tự Quyền mà thôi. Trương Nguyên Kế phẩy tay ra hiệu lập tức hai tên nghĩa đệ của hắn chia nhau ra, một tên ẩn Phương Tiểu Nga ngồi xuống ghế, một tên đỡ Võ Tự Quyền đứng dậy. Trương Nguyên Kế tiến lên mấy bước nhìn ngắm Tiểu Phi Thố rồi cười gằn nói:

- Trước khi mất mạng tiểu tự xưng khai lý lịch ra đi.

Tiểu Phi Thố cười mũi, chấp hai tay sau đầu trả lời:

- Người có phải Trương Phán Quan đâu mà ta phải cung khai lý lịch.

Trương Nguyên Kế sầm mặt xuống nói to:

- Tiều tử xác lảo thực, trước mặt Vô Nhan Kiến Lệ Trương Nguyên Kế này mà người dám cười đùa nữa ư?

Tiểu Phi Thố ngheo đầu nói mát:

- Tại hạ có nghe nói dọc theo bờ Hoàng Hà có tên đại đạo hái hoa đâm dục nổi tiếng họ Trương, chẳng biết có phải là người không?

Trương Nguyên Kế xám mặt lại vì tức giận, hần lăm li ngó lên nóc quán như đang tìm kiếm gì đó khiến cho Tiểu Phi Thố bất giác cũng nhìn theo, Đột nhiên chàng thấy trước ngực đau rất nên vội vàng nhìn trở xuống thì hai mũi phi đao mỏng như lá liễu chỉ còn cách ngực chàng mấy tấc mà thôi, Đây là phép phóng phi đao tuyệt kỹ của họ Đường đất Tứ Xuyên gọi là “Sơn Điều Phi Tuyệt” hoàn toàn không có âm thanh phát ra. Phi đao đã lợi hại, Trương Nguyên Kế lại muốn kết thúc sinh mạng địch thủ cho mau để còn vui vầy với Phương Tiểu Nga nên dùng kèm theo cái kế “Dương Đông Kích Tây”, chắc mẩm địch thủ mười phần chết cả mười.

Dĩ nhiên Tiểu Phi Thố kinh hoảng vô cùng, chàng không còn thời gian tự trách mình ngờ nghệch, trong đầu óc bỗng thoáng nhớ lại một bộ vị “ảo ảnh Pháp” mà Vô Nhai Khách đã biểu diễn và giảng giải. Chẳng biết nó có hiệu lực thật sự không Tiểu Phi Thố nhắm mắt bước liều theo, thân ảnh chớp nhoáng một cái đã ở vị trí bên tả của tửu quán liền. Đây là do Tiểu Phi Thố chưa tập luyện “ảo ảnh Pháp” chứ nếu rành rẽ, chàng chỉ cần theo đúng bộ vị như thế nhưng đảo ngược về bên hữu thì đã đứng sát vào Trương Nguyên Kế, lúc đó tha hồ mà ra tay. Tuy thoát khỏi phi đao trong đường tơ kẽ tóc, Tiểu Phi Thố cũng không sao tránh khỏi toát cả mồ hôi lạnh ra. Trương Nguyên Kế không hề hấn gì mà tâm thần hần hoang mang cực độ, cứ đứng ngẩn ra nhìn hai lưỡi phi đao rung rung cắm chặt vào vách tửu quán hoàn toàn im lặng, chỉ có gió rít qua các khe vách là nghe rõ nhất, Tiểu Phi Thố mau chóng định tĩnh tinh thần, chàng bước trở lại vị trí đối diện với Trương Nguyên Kế, trầm giọng nói:

- Ngoài món phi đao âm độc này ra, người còn cái gì hay hơn thì mang ra thi thố xem nào.

Trương Nguyên Kế cũng đã bình tĩnh, cười nhạt trả lời:

- Tiều tử may mắn tránh kịp phi đao nên kiêu ngạo thực, người muốn nếm “Thái Cực Vu Hồi Chưởng” thì sửa soạn mau đi.

Thực ra đây chính là “Thái Cực Dương Cương Công” của Võ Đang, Trương Nguyên Kế trước kia có tập luyện được mấy năm, sau này khi bị đuổi khỏi sơn môn mới dùng căn bản ấy tự chế ra một loại chưởng pháp, chỉ có mười chiêu thức nhưng chiêu thức nào cũng

biến đổi rất nguy dị. Trương Nguyên Kế nói xong lập tức vòng hai tay theo biểu tượng Thái Cực từ đó chân khí toả ra hết, lớp này đến lớp kia thành những vòng sóng đều đặn. Tiểu Phi Thố đã biết qua nguyên lý Thái Cực Quyền, nó rất khó phá vỡ vì âm Dương chuyển đảo, khi kéo khi đẩy ảo diệu vô cùng nhưng lại bị một khuyết điểm duy nhất đó là nếu người sử dụng không có chân lực đầy đủ, gián đoạn các vòng Thái Cực thì địch nhân sẽ thừa cơ len vào đó hoá giải tan nát ngay. Bởi vậy Tiểu Phi Thố coi thường, tùm tùm cười nói:

- Cái tên lai tạp này nghe hay đấy.

Tuy cười nói Tiểu Phi Thố vẫn chú tâm xem xét chưởng lực của Trương Nguyên Kế có liên miên bất tận hay không, mặc cho các vòng chân khí của hắn uy hiếp, “Thông Huyền Như Lai Thần Công” thừa sức bảo hộ thân thể. Đột nhiên Trương Nguyên Kế tay phải vẽ vòng tròn phía trên, tay trái vẽ vòng tròn phía dưới rồi quất lớn, cùng một lúc song chưởng xuất phát. Cử động này của hắn phát sinh một lực Âm Dương vu hồi đánh tới, càng tới gần Tiểu Phi Thố càng bành trướng mạnh hơn lên.

Tiểu Phi Thố không dám khinh thường nữa, chàng cũng dùng song chưởng chống đỡ, trong chớp mắt hai bên đã trao đổi được sáu bảy chiêu liên, chưởng lực bao trùm cả tửu quán mà rất kỳ lạ, đèn nến vẫn không chao đảo chút nào hết. Hoá ra “Thái Cực Vu Hồi Chưởng” lấy Thái Cực làm gốc cũng y hệt như “Thông Huyền Như Lai Thần Công” nhưng yếu kém hơn nhiều, bao nhiêu chân khí hình sóng tròn đưa ra đều bị chân khí của Tiểu Phi Thố thu hút hết. Thêm chừng năm sáu chiêu nữa, chưởng lực của Trương Nguyên Kế giảm sút mấy phần thì lực lượng đối phương bành trướng lên mấy phần khiến hắn cực kỳ kinh hãi. Đột nhiên chẳng biết tại sao, sóng chân lực Thái Cực của hắn bị gián đoạn một chút, Tiểu Phi Thố cười nhạt xuất luôn chiêu “Thiên Âm Vũ Thấp” đánh vào chỗ gián đoạn đó.

Tiểu Phi Thố thấy mình chỉ còn cách ngược Trương Nguyên Kế nữa thước bỗng nhiên đôi mắt thoáng ánh lấp lánh, bốn lưỡi “Cấp Phong Phi Dao” len vào giữa đang nhằm cổ họng mình phi tới. Thì ra Trương Nguyên Kế cố ý gián đoạn chân lực, đồng thời lợi dụng giây phút ngắn ngủi đó để lấy phi đao ra. Đương nhiên phi đao phải bay mau hơn nhục chưởng, tay Tiểu Phi Thố còn cách nửa thước mà phi đao đã tới gần mắt rồi. Trương Nguyên Kế khoái chí la to:

- Trúng này!

Tiểu Phi Thố trong lúc nguy cấp lại dùng một bộ vị duy nhất giống như lúc nãy chuyển đổi nơi đứng, chàng không sao kịp thu hồi chưởng lực cho nên nó đánh vào một cái bàn gần đó đánh “Ầm” một tiếng, mảnh to mảnh nhỏ văng ra tứ tung, âm thanh rít gió của mấy chục mảnh gỗ bất ngờ lại che lấp những âm thanh khác giúp cho Trương Nguyên

Kế một cách vô tình. Thì ra lần trước Tiểu Phi Thố chuyển đổi vị trí ở chỗ nào, Trương Nguyên Kế đã ngấm ngầm để ý, hẳn thấy hình bóng Tiểu Phi Thố chợt biến mất y như vậy thì lập tức phóng luôn bốn lưỡi “Cấp Phong Phi Dao” vào vị trí đó chẳng cần quay người lại cho mất thời giờ.

Bốn lưỡi phi đao này vẫn là loại “Cấp Phong” nhưng kinh lực khác biệt, thoát đầu bay thẳng song song đến gần đối phương thì hai lưỡi trên mang khí Âm, nặng bay cong xuống dưới, hai lưỡi phía dưới khí Dương nhẹ hướng thiên bay ngược trở lên, gia dĩ nó lại bị chìm lấp trong âm thanh loạn xạ của nẩy mảnh gỗ vỡ cho nên Tiểu Phi Thố phát hiện ra thì không sao né tránh kịp được nữa. Chàng cấp tốc bước chéo chân sang một bên, đồng thời hai tay chấp lại một cái đã chop được hai lưỡi đao bay lên trên, còn lại hai lưỡi phía dưới thì đành chịu. “Phập, phập” hai âm thanh nhỏ gần như không ai nghe thấy, hai lưỡi phi đao nay cắm chặt vào mé đùi của Tiểu Phi Thố, máu tươi lập tức ứa ra ướt đầm ống quần liền.

Tiểu Phi Thố chỉ bị ngoại thương nhẹ bởi vì đã bước tránh được một chút nhưng lúc buông hai tay ra, máu tươi từ lòng bàn tay loang lổ trông rất rùng rợn, thì ra Tiểu Phi Thố đành phải chấp nhận dùng nhục chưởng cản phá phi đao, Chàng cử để mặc máu tươi ở hai tay, cúi xuống nhổ phi đao ở bắp đùi ra, điểm chỉ mấy cái tạm thời ngưng huyết rồi mới lạnh lùng ngược lên:

- Thủ đoạn của người âm hiểm thực, ta rất trọng đức hiếu sanh của trời đất cũng không sao tha thứ cho người được nữa.

Trương Nguyên Kế liếc mắt một cái hai tên nghĩa đệ họ Lý và họ Lưu lập tức chia nhau ra thành thế chân vạc có lẽ nhân cơ hội Tiểu Phi Thố đang bị thương dự định tiêu diệt thẳng, không cần sĩ diện giang hồ nữa. Đột nhiên lúc đó Phương Tiểu Nga đang nằm gục xuống bàn bỗng lên tiếng rên rĩ, âm thanh này kỳ lạ không sao tưởng tượng được, mang âm hưởng sung sướng hơn là đau khổ, Trương Nguyên Kế vội nói nhanh:

- Mau mau lên, phát tác rồi đó.

Hai tên nghĩa đệ cười hì hì mấy tiếng rồi cùng một lúc ra chưởng hợp với “Thái Cực Vu Hồi Chưởng” của Trương Nguyên Kế thành một luồng chân khí bài sơn đảo hải. Tiểu Phi Thố tuy không sợ hãi chút nào nhưng vẫn cẩn thận sử dụng hết mười thành công lực lên nghinh tiếp. “Ầm” một tiếng chẳng khác gì tiếng sét đánh giữa trời quang mây tạnh, nửa bức vách đã mục lập tức bị dư lực hất văng đi không còn thấy đâu nữa và gió lạnh từ ngoài thổi ập vào làm tắt hết đèn nến, trong tửu quán tối đen như mực chẳng còn thấy gì cả. Tiểu Phi Thố nghe mấy tiếng “Hự, hự” thì cả mừng, chuẩn bị chân lực đánh tiếp luôn nếu bọn này chạy ra ngoài ánh trăng mờ mờ phía ngoài. Quả nhiên chàng ước đoán rất

đúng, lấp loáng đã có ba cái bóng lão đảo chạy ra, Tiểu Phi Thố đề khí vào hạ bàn toan nhảy ra và miệng quát trước luôn:

- Bọn người còn toan tính đào tẩu được sao?

Đột nhiên lúc đó Phương Tiểu Nga rên lên mặt tiếng lớn, tiếp theo vừa thờ vừa rên rĩ hoài khiến cho Tiểu Phi Thố chẳng con lòng dạ nào truy đuổi nữa. Chàng đang lục túi lấy đá lửa thì âm giọng của Trương Nguyên Kế từ ngoài vọng vào :

- Chúng ta thất bại nhưng tiểu tử chẳng sống sót được đâu, ba ngày nữa sẽ trở lại nhất xác mi đó.

Càng lúc tiếng rên rĩ của Phương Tiểu Nga càng liên tục hơn, chẳng rõ tại sao lại xảy ra như vậy. Tiểu Phi Thố mặc kệ cho bọn Trương Nguyên Kế muốn nói gì thì nói, cầm cúi một hồi thì đã thắp được cây đèn lên. ánh sáng vừa tỏa ra, đột nhiên có bóng người áp sát Phương Tiểu Nga và nàng □Hự□ lên nho nhỏ tuy rằng vẫn rên rĩ như cũ. Tiểu Phi Thố đặt ngọn đèn xuống quát lớn:

- Tên chuột nhất nào đó, sao còn dám ở đây lộng hành nữa ư?

Một âm thanh cười âm trầm đáp lời, Tiểu Phi Thố nhìn rõ lại thì đó chính là Võ Tự Quyền tên này bị nội thương chưa kịp chạy theo đồng bọn, Hiện tại hắn đứng sau lưng Phương Tiểu Nga, hai tay nàng bị bẻ quặt ra sau, có vẻ đau đớn vô cùng nhưng đồng thời diện mạo lại biến đổi rất khác lạ. Mặt Phương Tiểu Nga lúc này uống quá nhiều rượu nên tái mét đi, bây giờ đột nhiên đỏ rực như mặt trời, hai mắt long lanh một nhãn quang kỳ dị và miệng vẫn rên rĩ hoài. Tiểu Phi Thố chưa dám vọng động, thử tìm cách thuyết phục Võ Tự Quyền:

- Võ huynh buông Phương cô nương ra rồi đi đi, tại hạ bỏ qua việc này, không nhắc lại làm chi nữa.

Võ Tự Quyền thở dốc một hồi mới trả lời được:

- Người nói vậy thì coi như xong rồi nhưng còn Phương Ngọc Diễm có dễ dãi tha mạng cho ta không?

Tiểu Phi Thố thở dài rồi lắc đầu nói:

- Việc đó không tùy tại hạ, nó tùy thuộc Phương cô nương có nói ra hay không mà thôi.

Chàng nói xong liền nhìn thẳng vào mắt Phương Tiểu Nga hỏi luôn:

- Phương cô nương đã nghe rồi chứ, tại hạ mong cô nương đáp ứng Võ huynh một tiếng đi cho xong việc.

Hình như Phương Tiểu Nga có nghe mà không hiểu gì cả, nàng đột nhiên lật nhoe một nụ cười hết sức mỉa mai hai mắt càng thêm long lanh và thân hình bắt đầu uốn éo dẫy giụa hoài.

Tiểu Phi Thố hoảng sợ vội lên tiếng:

- Phương cô nương có triệu chứng trúng độc được thì phải. Võ huynh đối xử với tiểu chủ nhân như vậy không sợ người khác nguyên rửa ư?

Võ Tự Quyền cười khềng khếch hần chằm chằm trả lời:

- Con nhãi ranh kiêu ngạo này chết cũng chưa đáng tội, thị có phải chủ nhân của ta đâu.

Tiểu Phi Thố hết sức ngạc nhiên, vội vàng hỏi:

- Võ huynh tâm thần chắc không được bình thường rồi. Hay là Võ huynh không phải là người trong Thiên Ngọc Trang chăng?

Võ Tự Quyền trầm giọng trả lời rất lạ lùng:

- Ta là người của Thiên Ngọc Trang nhưng con nhãi này dứt khoát không phải là chủ nhân của ta từ trước đến giờ.

Bất ngờ Phương Tiểu Nga lại hiểu câu nói của Võ Tự Quyền, nàng cố gắng ngừng tiếng rên rỉ thều thào nói nhỏ:

- Võ... người phản bội rồi phải không?

Võ Tự Quyền cười lớn một hồi rồi nghiêng răng nói như quát vào sát lỗ tai của Phương Tiểu Nga:

- Cha con người bắt tài vô tướng, giả nhân giả nghĩa đòi làm chủ Thiên Ngọc Trang sao được, chỉ trong thời gian ngắn ngủi nữa thôi người và Phương Ngọc Diễm chết không cổ tức đất mà chôn đấy.

Phương Tiểu Nga lúc ấy lại trở về trạng thái mơ màng, vừa rên rỉ khoái lạc vừa tủm tỉm cười hoài chẳng hiểu câu nói của Võ Tự Quyền ra sao nữa, Tiểu Phi Thố thấy vậy vô cùng nóng ruột nhưng chàng biết trong đây tất có gì ngoắc ngoéo nên giả vờ cười hi hi hỏi mồm luôn:

- Người xứng đáng làm chủ Thiên Ngọc Trang kiêm Võ Lâm Minh Chủ chắc phải là Võ huynh chứ gì?

Võ Tự Quyền trợn mắt lên to vẻ tức giận:

- Người nói bậy bạ gì thế, ngoài sư phụ ta còn ai xứng đáng chấp quản Thiên Ngọc Trang hơn nữa?

Tiểu Phi Thố cười nhạt, ngheo đầu hỏi lại:

- Tiếc thật, tại hạ chưa được vinh hạnh biết sư phụ Võ huynh là ai, chẳng hay vị cao nhân này tên tuổi là gì vậy?

Võ Tự Quyền giận không biết làm gì cho hết, hấn vận thêm nội lực bẻ mạnh thêm cánh tay Phương Tiểu Nga cho bõ ghét khiến cho nàng phải kêu thét lên một tiếng đau đớn. Hình như nhờ vậy nàng hơi tỉnh táo một chút thều thào nói:

- Hoàng Thái Cung đây...

Tiểu Phi Thố “ạ” một tiếng kinh ngạc, chàng đã biết sơ qua và việc Phương Tiểu Nga ngấm ngầm xung khắc với Nhi Trang Chủ Hoàng Thái Cung hoá ra lão ta có nuôi dã tâm tranh đoạt Thiên Ngọc Trang với đại ca của mình cho nên mới để đệ tử bung lung và thù ghét họ Phương như vậy. Tiểu Phi Thố đã hiểu rõ thì lại càng hoảng sợ hơn nếu không mau mau cứu thoát Phương Tiểu Nga khỏi bàn tay độc ác của thầy trò Võ Tự Quyền thì tính mạng e rằng chỉ mảnh treo chuông. Chàng xoay chuyển ý nghĩ, chỉ còn mỗi phương pháp là bất ngờ dùng “ảo ảnh Pháp” may ra mới không chế hấn được mà thôi, rất tiếc Tiểu Phi Thố chỉ còn nhớ có mỗi một bộ vị chuyển thân qua bên phải như lúc nãy mà thôi. Đầu óc chợt loé lên một cách thức, chàng giả vờ thở dài vừa nói vừa bước đến cái bàn gần đó cầm lấy bình rượu.

- Thì ra thế, việc này là nội bộ của Thiên Ngọc trang, tại hạ chẳng nên dính dáng và làm chi, Võ huynh cùng với tại hạ uống một chung rượu rồi chúng ta chia tay, Võ huynh tuy tâm xử trí với cô nương này ra sao thì tại hạ không cần biết nữa đâu.

Tiểu Phi Thố vừa rót rượu ra hai cái chung, cầm một cái giữa cổ uống cạn rồi đảo mắt ước đoán vị trí chuyển đổi, cự ly xa gần vừa đứng liền vận chân khí vào hạ bàn, miệng lẩm nhẩm khẩu quyết “ảo ảnh thân pháp”, chớp mắt đã thi hành được liền. Võ Tự Quyền vốn tính rất xảo quyết, hấn tỏ vẻ rất nghi ngờ ý kiến của Tiểu Phi Thố nhưng y y mình đang nắm sinh mạng của Phương Tiểu Nga trong tay nên gượng nói:

- Ta không thèm uống với người, hay mau mau rời khỏi đây càng...

Tiếng cuối cùng Võ Tự Quyền chưa kịp nói thì Tiểu Phi Thố đã ở sát bên cạnh y, chẳng hiểu tại sao bước vòng qua người Phương Tiểu Nga được, chàng xử chiêu “Loạn chân phi giả” tức “Tàn chi tuyệt chưởng” ấn mạnh vào mạng mờ Võ Tự Quyền một cái, đồng thời nói tiếp giùm hấn luôn:

- ...tốt ! Người muốn thế phải không?

Võ Tự Quyền không thể trả lời mà cũng không “hự” lên được một tiếng nào nữa, lực phủ ngũ tạng của hấn đã bị “Thông Huyền Như Lai Thần Công” chấn động đứt đoạn tan

nát ngay lập tức, thân hình chẳng khác chi miếng giẻ rách từ từ sụm xuống, ôm ái vô cùng. Chưởng lực dư thừa còn chấn động cả qua người của Phương Tiểu Nga hất bắn nàng đi hơn một thước nữa. Tiểu Phi Thố nhảy vọt một bước hai tay đưa ra đỡ nàng cho khỏi ngã, ngờ đâu Phương Tiểu Nga đã không kêu đau đớn gì cả mà lại còn nhoẻn miệng cười, quàng tay ôm chặt lấy chàng, miệng rên ư ử rất kỳ lạ. Tiểu Phi Thố xô nhẹ Phương Tiểu Nga ra, rồi hỏi luôn:

- Phương cô nương thấy trong người thế nào?

Phương Tiểu Nga hai tay bám chặt người Tiểu Phi Thố không cho chàng xô ra, đột nhiên chia môi ra hôn một cái hết sức tình tứ.

Tiểu Phi Thố kinh hoảng vừa ngạc nhiên, chàng lắp bắp nói chẳng ra hơi:

- Phương... cô nương, Phương...

Phương Tiểu Nga chẳng để Tiểu Phi Thố nói hết lời, nàng áp hẳn đôi bông đào vào ngực chàng, thân hình uốn éo để cọ xát hết sức khêu gợi. Lần này Tiểu Phi Thố đứng chết trân, hai mắt trợn ngược kinh hoảng đến mức chẳng còn phản ứng gì được nữa, Phương Tiểu Nga thấy Tiểu Phi Thố đứng im lì thì lại càng rên rỉ to hơn, động tác uốn éo quết mạnh bạo hơn đồng thời hai tay bắt đầu vuốt ve gáy, cô của chàng đi đến đâu da thịt Tiểu Phi Thố nổi da gà lê đến đó. Dương nhiên khoái cảm cực độ nhưng sự kinh hoảng vẫn làm chàng trấn tĩnh lại được, miệng cố gắng thốt:

- Phương cô nương đừng làm như vậy nữa.

Bỗng nhiên có tiếng động sột soạt nho nhỏ, Tiểu Phi Thố giật mình liếc mắt về hướng đó, thì ra lão chủ quán thấy êm tịnh lúc này mới lò dò bước ra thu xếp lại tửu quán. Lão nhìn cảnh tượng hai người âu yếm công khai thì bất giác ngẩn cả người ra, kinh ngạc tột độ. Tiểu Phi Thố quàng tay ôm Phương Tiểu Nga vào nách chàng nhăn nhó với lão chủ quán:

- Lão trượng thông cảm, lát nữa tại hạ sẽ quay lại đền bù sau.

Mặc cho Tiểu Phi Thố nói sao thì nói, Phương Tiểu Nga được chàng ôm vào nách thì sung sướng rên lớn một tiếng động thời cũng dùng hai tay ôm chặt lấy chàng, miệng hoa thúc giục:

- Tiểu tử... Đại ca ca ôm chặt muội muội nữa đi nào...

Tiểu Phi Thố then thùng tới mức chỉ muốn mau mau rời khỏi nơi đây lập tức, chàng vận nội lực tung mình nhảy qua nửa tấm vách bị đánh bay đi, hai chân chạy không ngừng bước, chẳng cần biết phương hướng ra sao nữa. Phương Tiểu Nga vẫn ôm cứng lấy người chàng, ghé sát tai rồi thì thầm nói nhỏ:

- Đại ca kiếm chỗ nào kín đáo. ..mau mau đi. Tiểu muội muội... muội muội... cho Đại ca ca đẩy.

Đến giây phút này Tiểu Phi Thố mới sực nhớ lại những lời úp mở của bọn Trương Nguyên Kế, Võ Tự Quyền cùng với hành vi thò tay vào túi bất giác chàng la lớn một mình:

- Thôi rồi, Phương cô nương trúng phải dâm dược mất rồi.

Như vậy cũng là quá muộn. Bởi vì Tiểu Phi Thố đã biết, Trương Nguyên Kế nổi tiếng đại đạo hái hoa, tất nhiên bao giờ cũng có dâm dược bên mình để làm phương tiện tìm khoái lạc mà không nghĩ ra ngay thì ngậy thơ vô cùng. Giữa rừng núi mênh mang biết nơi đâu làm nơi chẩn bệnh chữa trị cho nàng, bất giác Tiểu Phi Thố nhìn quanh một cái, ngẫu nhiên sao phía bên trái lại có một miệng hang xuất hiện mờ mờ dưới ánh sáng buổi bình minh sắp tới.

--Vietkiemcom--